

1915-ben Nagybányán Thorma János és Réti István növendéke volt, a háború azonban hamarosan véget vetett tanulmányainak. Leszerelése után előbb Budapesten, majd 1921-től Bécsben, 1923-26 között Berlinben élt. Korai munkái az expresszionizmus és némiképp a nonfiguráció jegyében fogantak. Lendületes pályakezdéséről s a berlini sikerekről rézkarcai tanúskodnak. 1924-ben fordulat állott be művészetében: a látványélményből táplálkozó festészet útjára lépett.

1926-ban hazatelepedett, csatlakozott a budapesti Gresham kávéházban találkozó művészek csoportjához, akik továbbfejleszthető hagyományként fogadták el a nagybányai eszméket; a természet és a benne élő ember érzelmi és formai kapcsolatának festői megragadására törekedtek. A csoport tagjait jellemző számos közös vonás közül a legfontosabb a látott valóságból való kiindulás, amelynek festői eszközökkel történő újraalkotása személyes érzelmi világuk hű tükré. Bernáth Aurél festményeinek elsődleges célja a gondolat, érzelem, hangulat kifejezése. Határozott szerkezetű, a formák mesterien megalkotott téri rendjére épülő festményein ünnepélyes hangot üt meg, de egyúttal tartózkodó líra is árad belőlük.

Korai művei bársonyos felületű pasztellek. A 30-as évektől készülnek tüzes színű olajfestményei. A 40-es évek derekától ismét műveli a pasztelltechnikát, képeit az otthon melege, meghitt légköre inspirálja. Olajképei ez időben főleg balatoni és budapesti tájképek, illetve állami megbízásra készült életképek. Táblaképeinek sorát 1950-től monumentális kompozíciók bontják meg. A tervezés szintjén abbahagyott művekre és az elkészült falképekre egyaránt jellemző a nagy felületek kompozíciós összefogására való igény, s a téma gondolati tartalommal való feltöltésének szándéka.

A kiváló írói adottságokkal is rendelkező festőművész egyúttal számottevő írói tevékenységet is folytatott. Számos esszéjét többkötetű visszaemlékezései követték. Bernáth Aurél festőművészi és írói munkáját 1945-től művészetpedagógusi tevékenység egészítette ki. A Képzőművészeti Főiskola tanáraként tudatosan is végezte azt a hagyomány-átörökítő feladatot, amelyet művészi alkotómunkájával már a 30-as évek elején megkezdett. Több más kitüntetés mellett 1948-ban és 1970-ben Kossuth-díjat, 1950-ben Munkácsy-díjat kapott. 1958-ban pedig elnyerte a brüsszeli világkiállítás aranyérmét. Bernáth Aurél egyike azoknak a mestereknek, akiknek munkássága által fennáll a kontinuitás a 20. századi magyar festészet alapjait megvető nagybányai művésztől napjainkig.